

HÚSVÉT 2. VASÁRNAPJA

1-5 oldal

Olv.: ApCsel 4,32-35 – 1Jn 5,1-6 – Jn 20,19-31

KOZMA IMRE OH ATYA SZENTMISÉJÉRŐL***Szentmise bevezetése***

Kedves Testvérek! Megpróbálom összeszedni magamat. A tegnapi nap olyan vacakul voltam, hogy nem is emlékezem, hogy mikor volt ilyen napom, mint a tegnapi. Reggeltől estig egyfolytában csak köhögtem. Megfáztam, úgy tűnik.

Nyolc nap telt el Húsvét óta. Ez a 8. nap Húsvét második vasárnapja, ez a nagy váltásoknak a napja, majd erről szeretnék az igenhirdetésben is szólni, de most azt a nagyon régi egyszerű szokást szeretném fölleveníteni a testvérek számára, ami az őskeresztények idején általános volt ugye. Akkor felnőtteket kereszteltek főképpen, és Húsvét éjszakáján, Nagyszombat éjszakáján voltak a keresztelések, és akkor ilyen fehér albát kapott mindenki, aki a Húsvét éjszakájára megkeresztelkedett. Aztán ezen a vasárnapon, egyébként a magyarok fehér vasárnapnak nevezték ezt el a történelmünk során, ezen a napon voltak régen az elsőáldozások is, de mindenképpen azt a váltást akarja kifejezni ez az ünnep, ez a vasárnap, ami azoknak az életében történt, akik új életre születtek Húsvét éjszakáján a keresztségben. Ez a fehér ruha, amit ezen vasárnapon hordtak, ez mindenki számára egy jel volt, hogy ők azok, akik új úton indultak el, és ezen a vasárnapon vetették le magukról ezt a jelet jelentő öltözetet és elvegyültek az emberek között a keresztények. Ugyan a ruha néha nagyon sokat tud segíteni, mindenesetre hát ettől a vasárnaptól kezdve az őskeresztények a mindennapok világában igyekeztek úgy viselkedni, hogy az emberi kapcsolataikban ki tudják fejezni azt, hogy új életet élnek, megváltott emberi életet élnek és egy új világot szándékoznak építeni.

Hát ez a mai vasárnap a mi szempontunkból is valami ilyen felszólítással áll elénk. Akarunk-e ebben a világban megváltott világi értékrendet megjeleníteni? Van-e bennünk elég bátorság ehhez, van-e elég alázat bennünk ehhez? És mindenképpen van-e bennünk elegendő hűség hitünkhöz, kereszténységünkhöz?

Vincének van születésnapja, ezen a mai szentmisén külön imádkozzunk érte, ajánljuk fel ezt a szentmisét ezért a fiúért, tizenegy éves volt. Tizennégy? Hát azt hittem, hogy még csak tizenegy. Úgyhogy kérjük a Jóisten segítségét a számára, hogy keresztényként növekedjen és keresztény tanúságtévő emberként élje mindennapjait.

Szentbeszéd

Kedves testvérek! Nagy bajban vagyunk, szinte állandóan a múlttal foglalkozunk, a keresztény örökségünket próbáljuk számba venni, megfogalmazni. Milyen érdekes, szinte alig szembesülünk olyan kijelentésekkel, amelyek egyértelműen a keresztény örökségünket kifejezik. Ez a vasárnap azért is izgalmas, mert mintha éppen a mai kor emberének a gondját meg a baját szeretné megközelíteni ez az evangélium. De még azt is szívesen mondom a testvéreknek, hogy a Vatikán a liturgikus ünneplés rendjében új szempontokat fogalmaz meg,

és ezek nagyon-nagyon, de nagyon jelentősek, mégpedig, éppen fehér vasárnaphoz kapcsolódva.

A Húsvét ünneplése és a nyolc nap, amely ezzel a mai vasárnapkal fejeződik be, ez egyfolytában a Húsvét misztériumának az ünneplése. Csakhogy éppen a Vatikán a liturgikus megújulás jegyében figyelmeztet bennünket. A liturgikus megújulás mindig a mi egyéni életünk és a közösségeink életének a megújulását kell, hogy szolgálja, vagyis egy olyan üzenetet kapott a keresztény világ erre a mai napra hivatkozva, hogy el kell gondolkodnunk mindannyiunknak azon, hogy a húsvéti ünneplést lezárjuk. Egyébként ünnepelni sokkal könnyebb, mint életre váltani az ünnepnek az igazságát, hát persze ma már egy kicsit ezt is másképpen látjuk, hiszen úgy tűnik, hogy az ünnepeinkről is elmaradnak a hívő emberek is, a keresztény ünnepeinkről is mintha távol maradnának. Hát akkor hogyan tudjuk megvalósítani azt, amire figyelmeztet bennünket a Szentszék, hogy a váltás napja ez a mai? Vagyis a húsvéti ünneplést zárjuk le és vigyük a Húsvét üzenetét a mindennapok világába.

Egyébként is a Húsvét, mint a megváltásnak az ünnepe, az nem egy napnak vagy egy misztériumnak a megünneplése, hanem ebből az ünneplésből bontakozik ki a világ megváltása, ebből az ünneplésből bontakozik ki külön-külön mindegyikünk egyéni életének a megújulása, a közösségeink megújulása és egyáltalán a világ megújulása. Tehát arra szólít fel bennünket ezen a mai ünnepen a Szentszék, hogy gondolkodjunk el azon, hogy miképpen tudjuk a húsvéti ünneplést folytatni a mindennapjainkban. Hiszen a cél a világ megváltása, a világ megváltása pedig teljes egészében azon múlik, hogy a megváltottság tudata, a megváltottság hite jelen van-e a mindennapjainkban, a családjainkban, aztán az élet minden területén.

Elsősorban nyilvánvalóan a család az, amit nagyjából egybe tudunk ölelni, az összes többi lehetőség egy szekularizált világban bizony igen kis lehetőségek birtokában vagyunk, mert a világ, amelyben élünk, azokat az értékeket, amik pedig az élet értékei, a megváltott világnak az értékei, amire vágyakozunk mindannyian, csak hát ennek elég nagy az ára. Jézus Krisztus is szenvedésével és halálával váltott meg bennünket, nagy az ára. És a kérdés az, meg tudjuk-e jeleníteni a családjainkban és a világban, munkahelyünkön, különböző emberi közösségekben, emberi találkozásokban tetten érhető-e Húsvétnek az igazsága, a megváltottság igazsága. Hiszen ez az üzenet azt jelenti, hogy amit már említettem: szenvedésben Megváltás.

A kérdés az, hogy mi húsvéti emberekként tudunk-e élni, húsvéti emberekként valamiképpen úgy, ahogy hallottuk ma a szentleckében, hogy az első keresztény közösségek élete milyen csodálatos volt, milyen mintaszerű volt, mekkora nagy lelkesedés és mekkora összetartozás, mekkora önzetlenség járta át azokat az első közösségeket. Mert azok az emberek, az előtörténetre kell ilyenkor mindig gondolni, fölsímték azt, hogy bizony az, amit a megváltás elhozott a világunkba, az az érték, amire vágyakozik mindegyikünk, az az érték, hogy egymást szeretetben fogadjuk el. És az egymással szeretetben való összetartozásunk minden áldozatot megér, és ebben az esetben az ember egy megváltott világban él, egy olyan világban, amire vágyakozik.

Éppen az Új Ember egyik mellékletében olvastam Jankó Laurának, ez egy csángó verselő, nagyon kedves fiatal, most már nem is annyira fiatal, de csodálatos, színes gazdagsággal tudja a maguk örökségének a módján kifejezni azokat az értékeket, amiket a megváltott világ értékeinek mondunk. Ő például, egy kicsit el is gondolkodtam rajta, azt mondja, Jézus nem a szenvedésével váltott meg, hanem a szeretetével. Pedig ugye mindig ezt mondjuk,

szenvedésével, halálával és feltámadásával váltott meg. Hát Jankó Laura inkább úgy gondolja, hogy inkább a szeretetet hangsúlyozzuk, mert valójában a mélyén, a megváltás titkának a mélyén, a szeretet van. És az, hogy Jézus szenvedésével, halálával váltott meg, az csak azt jelenti, hogy a szeretetét irántunk, a világ iránt a haláláig őrizte meg, az életével erősítette meg az összetartozását velünk, azzal a világgal, amit az Isten ránk bízott.

Testvérek! Húsvét vasárnap reggel beszéltünk erről az új látásmódról, mit jelent a hitnek a látásmódja, amit ugye akkor így fogalmaztam meg, hogy természetes jelenségeket látunk és mennyei igazságokat ismerünk föl ezekben a jelenségekben. Ugye az üres sírnak a képe alapján fogalmazta meg az ember ezt, mert Péter látta az üres sírt, meg János ugyancsak az üres sírt látta, de az ő számára mennyei igazságok tárultak fel, vagyis egy új látásmód, a hitnek a látásmódja, ami azt jelenti, hogy a mi gondolkodásunkban az isteni látásmód, a hitnek a látásmódja nagyobb szerepet kell, hogy kapjon.

Néha ezeket ilyen aprócska fordulatokban tudjuk tetten érni, különösen a székely testvéreink használják ezt a fogalmat, amikor valamiről szó van és terveznek, meg valamit szeretnének megvalósítani, gyönyörű, annyira egy hitbéli látásmód kifejezése: ha Isten is úgy akarja. Csodálatos! Hát pontosan erről van szó, jól csak a szívével lát az ember, a szív a hitünk, hitünknek az igazságát hordozza, a szeretetünket hordozza, a hűségünket hordozza, a kitartásunkat hordozza.

Ezen a mai vasárnapon pontosan ezt a váltást kellene a gondolkodásunk középpontjába behozni, hogy képesek vagyunk-e arra, hogy azt, amit itt egy héttel ezelőtt különösen Húsvét vasárnapján, meg végeredményben nyugodtan mondhatom azt, minden vasárnap ünnepelünk, hiszen minden vasárnap dominica, az Úrnak a napja, annak az Úrnak a napja, Aki szeret bennünket és értünk életét adta oda és ezzel ajándékozott meg bennünket, a megváltás kegyelmével. Az már rajtunk múlik, hogy igent mondunk-e erre az újra egy olyan világban, amely szekularizált világ, amely világ vallástalan, amely világ istentagadó, igent tudunk-e mondani ezeknek az értékeknek a megjelenítésére, amihez bátorság kell, egyértelműen bátorság kell és áldozatkészség.

Ezek nélkül értékeket nem lehet megvalósítani, nem csak isteni értékeket nem, egyáltalán emberi értékeket sem lehet az ilyenfajta gondolkodásmód és az ilyenfajta magatartás nélkül. És bizony ez az – hogy így mondjam még egyszer a vatikáni rendelkezésre utalva –, hogy a Húsvét ünneplését ki kell vinni a templomból. Mennyire tudtuk ezt a kommunista évtizedekben! Aztán amikor ezek elmúltak már nincs is róla szó, aztán ki se vesszük, de a templomot is elhagytuk sajnos. Tehát ezért olyan fontos ennek a mai vasárnapnak a kérése felénk, meg természetesen az öskeresztényeknek a példája, ami megjelenik a számunkra.

Testvérek, bizony egy sajátos szempontból gondolkodtam el azon, Tamásnak a magatartásán, mert ugye úgy szerepel a keresztény gondolkodásunkban: a hitetlen Tamás. Nagyon érdekes, hogy a legújabb Szentírás-magyarázat a hívő Tamásról beszél. Mert hiszen az, hogy valaki bizonyosságot akar, az nem a hitetlenség jele. Persze Tamásnak a gyengesége jelenik meg a magatartásában, viszont elgondolkodtató lehet, testvérek, számunkra az, amit most megosztok veletek, megosztom Önökkel, hogy ebből a szempontból is lehet nézni Tamásnak a viselkedését, Tamásnak a magatartását.

Hiszen ugye az első alkalommal nem volt ott, amikor Jézus megjelent Húsvét vasárnapján, aztán most, amikor másodszor megjelenik Jézus, akkor az az üzenet, amit az Evangéliumban hallottunk áll elénk. Tamás számára érthetetlen volt az apostolok viselkedése, hiszen azzal az

örömmel fordulnak felé, hogy láttuk az Urat, itt volt az Úr, és Tamás ugyanazt éli át, amit én is átélek, amikor ezen gondolkodom. Hiszen ezek az apostolok Jézusnak a tanítványai voltak, az ő számukra a jutalom az volt, hogy az Úrral lehetettek, vele voltak. Ugye, mikor egyszer az apostolok Jézus elé álltak, hogy mi mindenünket elhagytunk, mi lesz a jutalmunk, hát ez is kicsit gyarló emberi megközelítése a Jézussal való kapcsolatnak, Jézus frappánsan válaszol: hozzám tartozol, mit akarsz ennél többet, akármelyik apostol, és mit akarunk, akármelyikünk ennél többet? Az Úrhoz tartozhatunk, Aki az élet szerzője, Aki a szeretetével igazolja az összetartozásunkat.

És Tamásnak nem fért el a fejébe, láttuk az Urat, mondják neki az örömhírt. És akkor miért vagytok zárt ajtók mögött? Akkor mitől féltek, kitől féltek? Na, testvérek, ezen a területen kell keresni a kibontakozásunkat. Hogyan tudjuk elveszíteni a félelmeinket, hogyan tudjuk megjeleníteni a bátorságunkat? Vagyis az Istennel való kapcsolatunk kiállja-e a próbát? Ha Hozzá tartozunk, akkor nincs olyan ajánlata a világnak, amire az ember ezt fölcserélné.

És bizony ezen a vasárnapon azt kéri tőlünk az egyházi vezetés, hogy vigyük ki a Húsvétot a mindennapokba, mert ti vagytok a világ világossága, ti vagytok a föld sója, mi vagyunk, nekünk kell ezt megjeleníteni, és milyen kitüntető küldetés, hogy szeretetben tartozhatunk össze. Ugye a szeretetben való összetartozás azt jelenti, hogy soha föl sem merülhet a lelkünkben a másik emberrel kapcsolatosan valami rosszindulat, rosszakarat bármi, ami az ő kárát jelenti, mert a szeretetnek pontosan ez a lényege, hogy érte vagyok, egymásért vagyunk, és az, hogy összetartozunk, ennek az ára az mindent megér.

Tehát nagyon-nagyon komolyan el kell ezen gondolkodnunk, és csak egy szempont és befejezem. Jézus számtalanszor amikor a békességről van szó, itt is: békesség nektek, mondja. Itt most ez külön nem fejeződött ki, hogy az én békémet adom nektek. Ezen egy pillanatra azért gondolkodjunk el, mert ez fontos. A jézusi gondolat szerint az én békém, amit kínál nekünk, embereknek a következő. Ez a Jézus életáldozatára adott mintegy ajándék, vagyis Jézus békéje ezért más béke, mint amit az emberi világunkban, emberi kapcsolatainkban békének mondok.

Egyébként utána néztem az értelmező szótárban, a béke azt jelenti, hogy állapot, amikor összhangban vagyok a teremtet világgal, összhangban vagyok önmagammal és Istennel. Jézus békéje, az én békémet adom nektek, ez azt jelenti, hogy Jézus megváltó művének a jutalma a béke, tehát az Ő békéje azt jelenti, hogy X, Y, Jóska, István, Mariska, Juliska, érted haltam meg. Tehát az én békémnek tartalma az érted odaadott életem. Ez a külön jézusi béke, amit bizony érdemes többször magunk elé idézni, mert milyen csoda lenne, ha emberi kapcsolatainkban is valahogy így tudnánk megjeleníteni azt a békét, amely békében szeretnék egymással lenni.

Mert valójában csak akkor lehet békességben gazdag az egymással való kapcsolatunk, ha Jézus példájára mi akinek a békességünket ajándékozzuk, ennek az a feltétele, hogy érted minden áldozatra kész vagyok. Ez a jézusi tanítás az Ő békéjét illetően, jegyezzük ezt nagyon meg, mert Jézus minden egyes szava olyan mélységekből tör föl, hogy bizony ez egy mély kút, ahonnan ezek a kincsek följönnek, és bizony nem egyszerű az embernek ezeket megismerni, megismerni azt, hogy mivel tartozom neked, neked, neked. És Jézus példájára akkor tartozunk össze békességben, akkor az én békém neked az én emberi kapcsolatom, vagy a mi békességben kapcsolatunk, ha az életemet is kockáztatom érted.

Testvérek, fehér vasárnap van. Az őskeresztények ezen a napon rajzoltak ki a mindennapok világába, levetették a fehér ruhát, ami addig figyelmeztette őket, hogy hogyan kell az emberi világban mozogniuk. És amikor levetjük a ruhánkat, akkor derül ki, hogy hogy mozgunk az emberi világban, mondjuk az őskeresztények példája szerint, vagy Jézus békéje szerint, Aki a békéjét az értünk odaadott életáldozatával fejezi ki és teremti meg.

Kívánok mindenkinek több kockázatvállalást és kevesebb megalkuvást, hogy egyértelműen Krisztus üzenetének a hordozói tudjunk lenni, hiszen a megváltott világ húsvéti világ.

+ *A M E N* +

Szentmise befejezése

Kedves testvérek! Ugye a húsvéti ünnepek miatt ebben az esztendőben az egybeesés miatt a Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepe elmaradt a napján. Holnap ünnepeljük a Gyümölcsoltó Boldogasszonyt. Aki csak tud, jöjjön el, délután 5 órakor lesz a szentmise, ha lesz orgonista, akkor orgonával, ha nem, akkor csak magunkban imádkozunk. Szeretettel várok mindenkit, olyan gyönyörű ünnep ez, a nevére nem is beszélve.

Éppen a napokban Nagy István miniszter úrral beszélgettem, és ő beszélt arról, hogy mekkora küzdelmet vívnak, hogy megőrizték az ősi Kárpát-medencei gyümölcsfákat, illetve a gyümölcsöt egyáltalán. Talán a testvérek is emlékeznek erre, pár évvel ezelőtt, amikor – és a baj most ebből adódik, hogy ilyen bolondok tavasza van évek óta és nem porzódnak be a virágok – pár évvel ezelőtt, amikor szinte semmi ősziбарack nem lett, akkor Bulgáriából hoztak be ősziбарackot. Hát egyszer kóstoltam meg, aztán elég is volt. Tehát Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepén külön is gondoljunk a finom Kárpát-medencei gyümölcsökre, lehet, hogy a klíma sokat elvisz, és többet már az utánunk jövők nem ízlelhetnek ilyen csodagyümölcsöket, mint mi még igen.

Tehát aki tud, jöjjön el holnap este, 5 órakor lesz a szentmise. Gyümölcsoltó Boldogasszony közbenjárását kérjük a magyar gyümölcsökét is, de legfőképpen azokért a gyümölcsökért, amik a magyar kereszténységben születnek.

+ *Á L D Á S* +